

STUDII DESPRE BISERICA CREȘTINĂ

4. REALITATEA PREZENTĂ ȘI VIITORUL

Ardeiaș Vlad, decembrie 2018

Misiunea Bisericii Creștine reprezintă cea mai înaltă chemare care a fost adresată vreodată unei ființe create și anume aceea de a manifesta slava lui Dumnezeu sau, mai clar, de a-L manifesta pe Dumnezeu astfel încât atât oamenii cât și celelalte ființe din Univers să înțeleagă pentru totdeauna că natura Lui este Dragoste. Această demonstrație a ceea ce este în realitate Dragostea va fi suficientă pentru a pune capăt controverselor dintre Bine și rău pentru eternitate, fiecare ființă care va fi existat vreodată primind răspuns la toate întrebările și nedumeririle astfel încât „*orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.*” (Romani 14:11).

Pentru ca Biserica Creștină să ajungă la maturitatea necesară unei astfel de experiențe unice în istoria Universului, trebuie ca mai întâi să înțeleagă unde se găsește și care sunt adevăratele motive pentru starea ei actuală. Atât timp cât nu va căuta să afle adevăratele motive pentru care a ajuns în acest punct și nu va avea curajul să înfrunte această realitate indiferent cât de dureroasă ar fi aceasta, Biserica Creștină nu va ajunge niciodată la condiția necesară împlinirii înaltei sale chemări. Dumnezeu a spus însă că „*pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.*” (Romani 14:11), motiv pentru care știm cu certitudine că Biserica va înfrunta realitatea și va face schimbările necesare pregătirii sale.

● veche profetie actuală

Una din cele mai vechi profetii care descriu atât condiția actuală a Bisericii Creștine dar și viitorul acesteia, a fost scrisă în urmă cu 2600 ani de către profetul Ezechiel în timpul exilului din Babilon. Această profetie este atât de importantă încât, pentru a se asigura că profetul va înțelege corect cele prezentate, Dumnezeu nu numai că-i prezintă imagini ci, mai mult decât atât, îl face parte din această realitate:

„*Mâna Domnului a venit peste mine și m-a luat în Duhul Domnului și m-a pus în mijlocul unei văi pline de oase.*” (Ezechiel 37:1).

Toate detaliile acestei profetii sunt pline de însemnătate motiv pentru care, cu cât le vom considera mai atent, cu atât mai clară va fi imaginea pe care Dumnezeu dorește s-o înțelegem.

Pentru a sublinia starea de decădere, Dumnezeu adaugă imaginii oaselor detaliul locației: valea. Valea, ca opus al înălțimii muntelui pe care deseori Dumnezeu S-a întâlnit cu omul, reprezintă depărtarea de Acesta, locul de jos ca opus celui de sus. Mai mult decât atât, accentul se pune pe numărul și condiția acestor oase:

„*și iată că erau foarte multe pe fața văii și erau uscate de tot.*” (Ezechiel 37:2).

Ei bine, „*foarte multe*” poate însemna „*marea majoritate*”, însă profetia ne spune că este mai mult decât atât, și anume „*toată casa lui Israel*” (Ezechiel 37:11). Așadar, acest conglomerat de oase reprezintă în exclusivitate întreaga Biserică Creștină.

Chiar și astăzi, la peste 20 de ani de la ceea ce a

Cuprins:

Realitatea prezentă	Pag. 1
O schimbare de guvernare	Pag. 7

rămas în istorie ca a doua cea mai mare crimă de război din istoria modernă după Auschwitz-Birkenau, masacrul de la Srebrenica, se depun eforturi intense pentru a identifica fiecare rămășiță găsită în gropile comune, munca fiind una anevoioasă. Imaginea descrisă de profet înfățișează o Biserică în care moartea spirituală a șters orice urmă de individualitate, reducându-i pe toți la uniformitatea morții. Mai mult decât atât, detaliul „*uscate de tot*” completează realitatea despre starea Bisericii, ajutându-ne să înțelegem că această stare prezentă nu este una recentă, ci una peste care au trecut multe secole.

În același timp această grămadă de oase „*uscate de tot*” mărturisește despre ceea ce a fost odată un popor viu, dinamic, unul care, prin chiar existența sa, își aducea aportul la modelarea realității. Însă, pentru că „*trupul fără duh este mort*” (Iacov 2:26), înțelegem că trupul Bisericii a pierdut spiritul lui Dumnezeu, pierzând astfel viața. Pe măsură de spiritul a părăsit trupul, acesta a pierdut puterea, abilitatea de a mai ființa independent și astfel a ajuns lipsit de viață, irelevant în societate. Moartea, absența vieții, a cuprins încet dar sigur fiecare organ în parte și și-a făcut lucrarea până când tot ceea ce a mai rămas din Biserică ce răscolise întreaga lume, a fost numai o vale plină de „*oase uscate de tot*.”

❶ **evidență realitate dureroasă**

După recunoașterea existenței acesteia, cel de-al doilea pas pentru rezolvarea unei probleme este înțelegerea cauzelor ce au determinat-o. Efortul de a trata numai simptomele va conduce în mod inevitabil la perpetuarea adevăratei probleme. Scriptura a prevăzut această cădere, identificând cu exactitate unde a avut aceasta loc:

„*Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos.*” (2 Corinteni 11:3).

Starea actuală de moarte este rezultatul natural al despărțirii de Cel ce a declarat despre Sine că este Viața, iar această despărțire nu s-a produs în mod voit, ci a fost mai degrabă rezultatul căderii într-o capcană. Minților Creștinilor li s-a propus o altă filosofie a vieții, o altă realitate, o scară de valori diferită de cea divină. Acceptarea acestei noi viziuni, străină de ceea ce cunoscuseră până atunci, a determinat despărțirea de Hristos și, deci, moartea spirituală. Cauzele care au determinat această cădere sunt aceleași care au menținut fiecare generație de Creștini în această stare care s-a accentuat în ultimele decenii.

Lipsa de relevanță a Creștinismului în societatea modernă ar trebui să fie suficientă pentru a alarma pe orice om iubitor de Dumnezeu. În urmă cu 140 de ani filosoful german Nietzsche declara falimentul oricărei viziuni religioase în fața Iluminismului prin cuvintele „Dumnezeu a murit”. Deseori interpretată de Creștini ca blasfemie, exprimarea ar trebui mai degrabă să-i trezească pe aceștia la realitatea Creștinismului care a devenit irelevant, a Creștinismului modern care a ajuns nimic mai mult decât o sumă de tradiții păgâne și superstiții băbești, exprimate în limbajul și terminologia Adevărului. A sosit timpul trezirii din morți, a maturizării, iar unul dintre primii pași în această direcție este încetarea de a mai căuta țapi ispășitori pentru propria stare și întoarcerea privirii către noi înșine.

❷ **cauză evidentă**

Aspirația la mai mult pentru sine pe de o parte și dorința unei siguranțe ancorată în altceva sau altcineva decât în Dumnezeu au constituit cauzele inițiale ale despărțirii omului de Dumnezeu. Și pentru că legile naturale nu se schimbă, aceste mijloace au continuat să fie folosite cu succes de vrăjmașul sufletelor pentru a-i menține pe oameni în iluzia siguranței.

„*Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.*” (1 Timotei 6:6-10).

Credința este singurul mijloc prin care ne putem păstra legătura cu Dumnezeu, cu Sursa Vieții, motiv pentru care, identificând corect cauza „*rătăcirii de la credință*”, aflăm cum oasele au ajuns uscate. Apostolul Pavel indică dorința de înavuțire ca fiind una din cauzele agoniei spirituale a

Creștinilor, calea pe care aceștia au „rătăcit de la credință”. Dorința de a excede în lucrurile materiale nu vine însă numai din dorința omului de a se bucura de acestea, ci și dintr-o frică ascunsă:

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. ... Nu vă îngrijorați dar, zicând: ‘Ce vom mânca?’ sau: ‘Ce vom bea?’ sau: ‘Cu ce ne vom îmbrăca?’ Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6:19-21, 31-33).

Șiretlicul satanic folosit pentru a-i devia pe mulți Creștini de la Cale se numește „îngrijorarea pentru cele lumești”, frica continuă de a nu ajunge în nevoie, în imposibilitatea de a mai avea hrană și îmbrăcăminte. Desigur, majoritatea dintre noi nu ne confruntăm cu această provocare pentru că, trebuie să recunoaștem, avem cu mult mai mult decât cele necesare din perspectiva definiției Scripturii: *„Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns.”* (1 Timotei 6:6). Problema noastră a fost dată de alegerea de a căuta mai mult decât avem atunci când am avut necesarul, dorința de confort sporit fiind una naturală: o casă mai mare, o mașină mai nouă, tehnologie la pas cu timpul, etc chiar dacă nu aveam NEVOIE de toate acestea. Mulți Creștini au căzut în mirajul posibilității de a se bucura de multe avantaje materiale, chiar dacă nu-și permiteau să le plătească, ceea ce i-a condus la statutul de robi ai diverselor instituții care încurajează acest stil de viață.

Ceea ce este de-a dreptul fascinant este faptul că Mântuitorul contrastează căutarea după cele materiale cu căutarea după Împărăția lui Dumnezeu și după neprihănirea Lui. Însă natura celor două este opusă:

„Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.” (Romani 14:7).

Se pare că tocmai datorită naturilor atât de diferite, omul nu le poate „cauta” pe amândouă în același timp. Nu numai că această „căutare” implică dedicarea energiilor minții, spiritului și trupului, însă ea modifică chiar structura spirituală a ființei umane odată cu trecerea timpului. Acesta este motivul pentru care cele două nu sunt compatibile ca scop al vieții.

Acesta este motivul pentru care ar fi un bun exercițiu să ne cercetăm prioritățile în lumina acestor cuvinte și sub influența spiritului lui Dumnezeu: Ce cauți înainte de toate? Sau, cu alte cuvinte, pentru ce te îngrijorezi: pentru cele legate de această viață, sau pentru cele legate de Împărăție? Realitatea este că toți ne strângem comori: este în natura umană dorința de a realiza ceva, de a se bucura de satisfacția rentabilității în urma efortului depus. Această dorință este așadar legitimă și sănătoasă; adevărata întrebare este însă „Ce fel de comoară îți strângi?” și asta pentru că prioritățile determină condiția spirituală a omului: unde este comoara, acolo este și inima.

Folosind mirajul materialului și încurajând neîncrederea în Dumnezeu prin frica pentru ziua de mâine, *„după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui,”* (2 Corinteni 11:3) el a amăgit și mințile multor Creștini, temerea exprimată de apostolul Pavel devenind astfel realitate: *„tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos.”* (2 Corinteni 11:3). În felul acesta spiritul Creștinilor a murit încet dar sigur, lăsând în urmă un grup de oameni care se divizează din ce în ce mai mult din motive din ce în ce mai puțin relevante.

● altă cauză surprinzătoare

Nu trebuie să trăim însă cu impresia că toți acești Creștini care au căzut în capcana satanică despre care am vorbit mai sus, au părăsit mărturisirea de credință. Nu, nicidecum. De fapt marea lor majoritate continuă să participe cu regularitate la serviciile religioase ale bisericilor de care aparțin, continuă să se implice în activitățile acestor biserici, asigurându-și astfel un confort spiritual. De fapt, bisericile sunt pline de astfel de Creștini ceea ce explică cu ușurință starea vrednică de plâns în care se găsesc aceste organizații. Și tocmai faptul că majoritatea Creștinilor din biserici sunt lipsiți de spiritul lui Dumnezeu a creat mediul propice pentru următoarea cauză a morții spirituale exprimată prin valea oaselor *„uscate de tot”*:

„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se

apropie. Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți.” (Evrei 10:24-27).

Probabil că marea majoritate este familiarizată cu acest pasaj, fiind unul dintre cele mai des folosite pentru a-i amenința pe cei ce sunt pe cale să abandoneze denomi-națiunile de care aparțin, fiecare dintre acestea însușindu-și expresia „*adunarea noastră*”. Desigur că, atunci când a scris aceste rânduri, apostolul Pavel nu s-a gândit la denomi-națiunea baptistă, adventistă, catolică sau ortodoxă, ci la Biserica Creștină. Ceea ce este însă de-a dreptul uimitor este faptul că el asociază ruperea Creștinului de Trupul lui Hristos cu păcătuirea cu voia de la care nu mai există întoarcere. Ce trebuie să înțelegem din asta? Că Dumnezeu se supără atât de rău pe noi dacă îndrăznim să părăsim Biserica încât nu mai este dispus să ne reprimească în cazul în care ne-am întoarce? Nicidecum! Dumnezeu nu este un soi de zeu capricios, ci mai degrabă un Tată care primește cu bucurie pe oricine se întoarce Acasă. Cheia pentru înțelegerea corectă a pasajului de mai sus o putem afla în cel de mai jos:

„Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El, tot trupul, bine înche-gat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste.” (Efeseni 4:11-16).

Sutele de diviziuni din sânul Bisericii Creștine se datorează în principal divergențelor pe marginea doctrinelor. Se pare că aceste divergențe au apărut de-a lungul timpului datorită încăpățănării unor Creștini de a nu merge la pas cu lumina crescândă ce vine de la Dumnezeu. Desigur, pentru că orice lumină nouă presupune reforme în viață, majoritatea n-a fost niciodată dispusă s-o primească, respingând-o ca pe o erezie. În cadrul disputelor create, văzându-se în imposibilitatea de a contraargumenta cu Scriptura, acești Creștini s-au folosit mai mereu de tradiții, doctrine păgâne „creștinate” prin terminologie Biblică, „așa zice biserica” etc. Toate aceste „vânturi de învățătură” au fost folosite pentru a-i amăgi pe Creștini de la Cale, determinându-i să rămână mai degrabă credincioși denomi-națiunii decât „credincioși adevărului”. În felul acesta, spiritul lui Dumnezeu a fost alungat din aceste organizații determinând sau, mai degrabă accelerând procesul morții, al degradării și uscării „de tot” a oaselor.

Motivul pentru care nu mai există întoarcere din această stare este tocmai convingerea acestor Creștini să Adevărul mântuitor este o minciună satanică. După ce l-au cunoscut ca adevăr și l-au respins ca minciună, mijlocul prin care Dumnezeu poate impresiona inimile a ajuns irelevant pentru ei.

Toate aceste concluzii ar trebui să constituie motive suficiente pentru care fiecare dintre noi să cercetăm dacă am rămas în adunarea celor ce păstrează „*învățătura sănătoasă*” (2 Timotei 4:3), dacă luptăm împotriva oricărui „*vânt de învățătură*”, „*cercetând Scripturile în fiecare zi ca să*” vezi dacă ce ți se spune „*este așa*” (Fapte 17:11), sau mai degrabă „*pietrele de hotar*” pe care le apărăm nu sunt nimic mai mult decât tradiții și doctrine păgâne ce nu sunt susținute la un studiu onest și contextual al Scripturii?

Realitatea este că fiecare Creștin din a cărui viață lipsește puterea transformatoare a spiritului lui Dumnezeu se încadrează în cel puțin una dintre aceste două cauze mortale: teama imposibilității de a supraviețui acompaniată de dorința de a avea mai mult și / sau respingerea adevărului salvator în favoarea doctrinelor denomi-națiunii. Acesta este motivul pentru care apelul apostolului Pavel este formulat astfel:

„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.” (Galateni 5:13).

Într-adevăr, realitatea Creștinismului mort din societatea modernă este evident iar acum, după un studiu atent al Scripturii, și cauzele au devenit evidente. Cei ce au constituit odată trupul viu și plin de putere al Domnului Hristos nu mai sunt acum decât o grămadă mare de „*oase uscate de*

tot". De ce? Pentru că mințile lor au fost stricate „de la curăția și credințioșia care este față de Hristos.” (2 Corinteni 11:3).

Desigur, această imagine este una lipsită de speranță însă, slavă Domnului, El este Cel despre care Domnul Isus a afirmat: „toate lucrurile sunt cu puțință la Dumnezeu.” (Marcu 10:27).

Legăturile

După cum bine știm, profeția oaselor uscate este una a cărei final ne umple inimile de bucurie și speranță. Fiecare generație de Creștini au sperat că ei vor fi aceia cu care acest final se va materializa iar noi suntem cei mai îndreptățiți la această speranță. Însă, pentru ca această dorință să devină realitate, trebuie ca mai întâi să înțelegem care este singura cale pentru aceasta. Și probabil că cea mai importantă întrebare care trebuie să-și găsească răspuns este dacă noi avem vreo participare și dacă „Da”, care este aceea.

Dialogul lui Dumnezeu cu profetul Ezechiel continuă printr-o provocare:

„El mi-a zis: *„Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze?”* Eu am răspuns: *„Doamne Dumnezeule, Tu știi lucrul acesta!”*” (Ezechiel 37:3).

Răspunsul profetului este menit să sublinieze încă o dată (dacă mai era nevoie) că numai printr-o intervenție supranaturală mai poate exista o speranță în această situație deznădăjduită. Recunoscând totala dependență de intervenția lui Dumnezeu, omul este pe deplin pregătit pentru derularea planului divin:

„El mi-a zis: *„Procește despre oasele acestea și spune-le: „Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: «Iată că voi face să intre în voi un duh și veți învia! Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune duh în voi și veți învia. Și veți ști că Eu sunt Domnul.»”*” (Ezechiel 37:4-6).

Din descrierea de mai sus pare evident faptul că omul nu are absolut nicio participare în acest proces de înviere iar acest lucru pare mai mult decât firesc. Cu ce a participat Lazăr la învierea sa? Desigur, cu absolut nimic. Dumnezeu afirmă că, odată cuvântul creator rostit, El și numai El va realiza procesul învierii la fiecare stadiu al lui: vene noi, carne nouă, piele nouă, duh nou. Iar consecința naturală a acestei minuni va fi că toți vor ști că Cel ce a realizat acest imposibil este numai Dumnezeu, motiv pentru care toată slava va fi Sa.

Interesant este însă că, dintr-un motiv întemeiat, această profeție nu se oprește aici, ci continuă cu descrierea pas cu pas a acestei minuni:

„Am prorocit cum mi se poruncise. Și, pe când proceam, s-a făcut un vuiet și iată că s-a făcut o mișcare, și oasele s-au apropiat unele de altele! M-am uitat și iată că le-au venit vine, carnea a crescut și le-a acoperit pielea pe deasupra, dar nu era încă duh în ele.” (Ezechiel 37:7, 8).

Datorită unui element nou apărut, și anume apropierea oaselor unele de altele în condițiile în care este vorba despre oameni morți, întrebarea naturală este: cum se facă că un mort poate să trăiască?

Desigur, această profeție nu relatează despre oameni morți fizic ca în cazul lui Lazăr, ci spiritual, aceasta fiind starea întregii omeniri la naștere:

„Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.” (Coloseni 2:13).

Ori de câte ori a avut de-a face cu natura inertă sau cu vreun animal, Dumnezeu nu a avut nevoie de răspunsul pozitiv al acestora pentru a-și împlini planurile pur și simplu pentru că toate acestea nu au o voință și conștiință proprie. Așadar, Dumnezeu a zis și s-a făcut, Dumnezeu a planificat și măgărița a vorbit. În cazul de față însă, Dumnezeu are de-a face cu oameni, ființe inteligente, raționale cu care nu poate dezvolta o relație bazată pe dragoste decât prin liberul consimțământ al fiecăruia dintre ei. Acesta este motivul pentru care secvența evenimentelor este următoarea:

Cuvântul profetic este rostit ceea ce provoacă un vuiet. Ei bine, ce este acest vuiet? Din contextul Scripturii (1 Samuel 7:10; 2 Samuel 5:24; 2 Regi 7:6; Ieremia 25:31; Ezechiel 1:24; Apocalipsa 1:5) înțelegem că acest vuiet reprezintă prezența lui Dumnezeu în vederea unei confruntări. În cazul de față este clar că avem de-a face cu pregătirea pentru eliberarea sufletelor amăgite de sub influența demonică iar aceasta nu se face fără luptă.

Rostirea cuvântului creator profetic al lui Dumnezeu nu generează numai acest vuiet, ci și o mișcare a oaselor care se apropie unele de altele. Ei bine, aceasta este mișcarea sau lucrarea pe care nimeni nu o poate face în locul nostru. În mod natural, datorită căutării propriilor interese și a lipsei de dragoste divină, Creștinii păstrează o distanță unii față de alții. Însă atunci când înțeleg care este chemarea și intenția lui Dumnezeu exprimate și prin această profecie, cei sinceri care-și doresc și se roagă pentru o experiență mult mai profundă decât cea pe care au avut-o până acum, tresaltă de bucurie și fac primul pas unii către alții: oasele se apropie unele de altele. Cu toate că încă spiritul lui Dumnezeu nu este în ele, realitate subliniată la acest moment al descrierii lanțului de evenimente, oasele aleg să creadă că Cuvântul profetic se va împlini, își doresc acest lucru mai presus de orice și, în consecință, fac primul pas, pasul credinței, pasul în apa care nu este deocamdată despărțită.

Consecința imediată a apropierii oaselor este creșterea venelor, a cărnii și a pielii. Desigur, atunci când vorbim despre corpul uman, toate acestea au rolul de a ține oasele împreună și de a asigura cadrul necesar circulației sângelui, a menținerii vieții. Întrebarea este însă ce reprezintă toate acestea în cadrul trupului Domnului Hristos care este Biserica Creștină?

În cadrul celui de-al doilea articol din această serie, articol intitulat „Cum funcționează?”, am descoperit faptul că Dumnezeu este izvorul înțelepciunii. Hristos, primind de la Dumnezeu, transmite fiecărui membru care este legat de Sine ceea ce are nevoie potrivit locului și rolului care i-a fost atribuit (ochi, mână, nas, deget etc.) pentru ca fiecare să contribuie cu ceea ce a primit la creșterea și dezvoltarea întregului trup și care rodește spre slava lui Dumnezeu. Un aspect important și subliniat de apostolul Pavel, îl constituie faptul că această lucrare se face numai „cu ajutorul încheieturilor și legăturilor” (Coloseni 2:19). Desigur, ceea ce încheie și leagă oasele împreună sunt tocmai venele, carnea și pielea pe care profetul le vede crescând pe oase pentru ca acestea să formeze un singur trup. Dar ce reprezintă toate acestea?

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.” (Coloseni 3:12-17).

Pasajul este mult prea bogat pentru a zăbovi acum asupra fiecărui aspect al său. Este însă suficient să reținem că mijloacele prin care Dumnezeu dorește să ne lege unii de alții sunt inimile pline de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare; îngăduința, iertarea lui Hristos și dragostea pe care apostolul Pavel o numește „legătura desăvârșirii”, cea care leagă oasele cu o legătură indestructibilă.

Un exemplu din istorie

Din fericire această profecie a avut o împlinire în evenimentul care a constituit nașterea Creștinismului, și anume ceea ce numim „Cincizecimea”. Observați modul și ordinea în care s-au desfășurat evenimentele:

„Când au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zelotul și Iuda, fiul lui Iacov. Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui. ... numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci ...” (Fapte 1:13-15).

Departa de a încerca să sugerez că toți Creștinii trebuie să copieze ceea ce au făcut acești 120 în urmă cu 2000 de ani, prezint acest episod datorită faptului că, având drept consecință tocmai împlinirea profetiei lui Ezechiel, poate constitui o sursă de inspirație pentru fiecare dintre noi.

Ca unii care cunoaștem foarte bine detaliile acestei istorii, deseori pierdem din vedere faptul că la fiecare moment dat acești Creștini nu știau ce și când urma să se întâmple. Iată-i așadar, 120 de persoane într-un singur loc, adunați cu un singur scop: împlinirea făgăduinței Mântuitorului că va trimite spiritul Său peste ei. Desigur, fiecare dintre ei a trebuit (cel puțin) să-și amâne orice activitate în care era implicat pe un timp nedefinit, căci Mântuitorul nu le spusese timpul exact

când această făgăduință urma să se împlinească. Considerați logica situației: cazare, mâncare, vase de spălat etc. pentru 120 de persoane pentru un timp nedefinit. Într-adevăr, aceștia au făcut din împlinirea profeției lui Ezechiel, a făgăduinței Mântuitorului, prioritatea numărul unu în viața lor. Și care a fost consecința?

„Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei.” (Fapte 2:2).

Este interesant că și aici ne întâlnim din nou cu acel sunet al prezenței lui Dumnezeu în vederea unei confruntări cu forțele întunericului, urmat imediat de venirea spiritului Său.

Concluzii

În ciuda faptului că realitatea Bisericii Creștine este din cele mai deplorabile, compatibilă cu imaginea văii pline cu oase uscate, făgăduința lui Dumnezeu este de-a dreptul glorioasă. Potrivit legii care spune că „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20), cu cât situația este mai lipsită de speranță, cu atât slava divină manifestată va fi și mai strălucitoare dacă omul alege să se încreadă în Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel ne sfătuiește astfel:

„Vă sfătuiesc ... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii.” (Efeseni 4:1-3).

Atunci când scopul, căutarea asiduă a Creștinilor va fi de a păstra „unirea Duhului prin legătura păcii.” (Efeseni 4:3), vor fi martorii formării trupului lui Hristos și a umplerii acestuia cu viața Lui care este spiritul sfânt în vederea încheierii lucrării lui Dumnezeu prin zdrobirea capului șarpelui. Fie care toți cei ce au citit aceste rânduri să se dedice lui Dumnezeu în vederea împlinirii acestei uimitoare profeții cu noi, în această generație!

0 SCHIMBARE DE GUVERNARE

David Clayton, noiembrie 2018

În acest articol doresc să dezbat ceea ce consider a fi una dintre cele mai greșite idei răspândite printre adventiștii de ziua a șaptea. Cu cât mă gândesc mai mult la acest subiect, cu atât mai convins sunt de faptul că această idee greșită se găsește la fundamentul unei erori foarte serioase.

Acest articol a fost scris pentru cei care au inimi sincere și minți deschise; restul îl pot ignora. Am învățat că nu are niciun rost să încerc să-i conving pe cei care aleg să-și închidă mințile. Există multă spălare de creier denominațională și tradiții adânc înrădăcinate care trebuie eradicate, însă eu sper ca cei care iubesc adevărul mai presus de orice altceva vor găsi acest articol și vor citi cu atenție dovezile indisputabile, Biblice care sunt prezentate în cadrul lui.

Centrarea pe lege

Accentul majorității adventiștilor de ziua a șaptea este legea. Pe parcursul celor 65 de ani de viață, am trăit în mediul adventist și știu că acest lucru reprezintă realitatea. Chiar Ellen White a sprijinit această accentuare atunci când a afirmat că „păcatul cel mare al evreilor l-a constituit faptul că L-au respins pe Hristos; marele păcat al lumii Creștine este faptul că respinge legea lui Dumnezeu, fundamentul guvernării Sale în cer și pe pământ.” (GC, 22).

Poate că această afirmație explică motivul pentru care adventismul este atât de centrat pe lege. Desigur, dacă marele păcat al lumii Creștine este respingerea legii, cea mai mare datorie a noastră trebuie să fie preamărirea legii. Misiunea noastră trebuie să fie restaurarea legii la un loc important. Este interesant faptul că acest lucru sugerează că toți Creștinii care nu împlinesc legea - în mod deosebit porunca a patra - trebuie să fie puși pe aceeași treaptă cu evreii care L-au respins pe Hristos!

Este accentuarea legii compatibilă cu învățăturile Noului Testament? Aceasta este întrebarea pe care mi-am pus-o timp de ani de zile, în mod deosebit în ultimii 13 ani. Am ajuns la concluzia că, în ciuda faptului că ei preamăresc legea mai mult decât oricine altcineva, adventiștii în general au o concepție foarte greșită despre lege, concepție care i-a aruncat într-o confuzie și care, dacă nu este corectată, îi va scoate din rândul celor ce vor avea un loc în predicarea finală a adevăratei Evanghelii.

⓪ problemă fundamentală

Problema poate fi exprimată astfel: adventiștii nu înțeleg ce înseamnă a fi „*sub lege*”.

În fiecare document adventist pe care l-am citit vreodată, sau în fiecare predică pe care am ascultat-o, expresia „*sub lege*” a fost interpretată a însemna „sub condamnarea legii”. În fiecare caz în parte a fost adăugat cuvântul „condamnare” și aici este marea greșală adventistă. Chiar și marii pionieri adventiști cum ar fi Jones și Waggoner, Andrew și alții asemenea lor, au interpretat în mod greșit această expresie și au simțit nevoia de a adăuga cuvântul „condamnare” atunci când au comentat expresia „*sub lege*”. De ce au ajuns ei la această interpretare eronată? Pentru că nu au îndrăznit să accepte implicațiile a ceea ce expresia afirmă în realitate!

Da, atunci când înțelegem adevăratul înțeles al acestei expresii, ni se deschide calea de a înțelege marele principiu al Creștinismului, ni se deschide adevărul lui Hristos, neprihănirea noastră, ne arată adevărata cale către biruința desăvârșită asupra păcatului și, în final, ne oferă o solie pe care omenirea este disperată să o audă și s-o experimenteze.

Ce este legea?

Aceasta pare o întrebare prostească, însă este necesară. Atunci când cuvântul „legea” este folosit în Biblie și în mod deosebit în Noul Testament, nu se referă mereu la același lucru. Desigur, majoritatea din noi înțeleg acest lucru într-o oarecare măsură și imediat simțim nevoia să afirmăm să existe legea ceremonială și legea morală. Însă nu aceasta este cea mai importantă idee pe care trebuie s-o înțelegem. Da, uneori cuvântul „legea” se referă la cele 10 porunci, uneori la legea ceremonială inclusiv la ritualuri și jertfe, însă este foarte important să înțelegem că de multe ori se referă la întregul sistem de guvernare care a fost oferit lui Moise la Sinai. Aici sunt incluse toate aspectele legii, morale, ceremoniale, sanitare ca și legile civile. De fapt, sunt ocazii în care se face referire la lege indicând către întreaga Scriptură a Vechiului Testament! Această înțelegere mai largă este importantă și aș dori să demonstrez acest lucru prin câteva pasaje.

Legea - întreaga Scriptură

„Isus le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră: ‘Eu am zis: «Sunteți dumnezei»?’” (Ioan 10:34).

Isus le vorbea evreilor și se referea la o afirmație din Psalmul 82. În acest Psalm, Dumnezeu afirmă:

„Eu am zis: „Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Preaînalt. Însă veți muri ca niște oameni, veți cădea ca un domnitor oarecare.” (Psalmul 82:6, 7).

Dumnezeu se referă aici la evrei numindu-i „dumnezei.” Însă ceea ce este interesant este că Isus citează această afirmație și spune că ea se găsește scrisă „în lege”! Aici Isus însuși se referă la cartea Psalmilor ca la o parte din lege. Acest lucru demonstrează că întregul Vechi Testament era considerat a fi, în sens larg, legea pentru că conținea legi, principii, reguli de viață pe care evreii trebuiau să le împlinească. Uneori erau numite „legea și profeții”, însă în acest caz, Isus a numit-o simplu „legea”. Este necesar să păstrăm această înțelegere mai largă pe măsură ce vom continua să cercetăm acest subiect.

Jurisdicție

Așadar, acum ajungem la întrebarea cheie: ce înseamnă în realitate „*sub lege*”? Cel mai simplu și evident mod de a răspunde este de a-l lăsa pe apostolul Pavel însuși să ne explice. Pavel este singurul autor din întreaga Biblie care folosește această expresie „*sub lege*”, motiv pentru care este interesant să descoperim ce a înțeles el prin această expresie.

Într-un alt pasaj, Pavel folosește aceeași expresie, pasaj în care înțelegem foarte clar ce înțelege el:

„Cu iudeii m-am făcut ca un iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege m-am făcut ca și cum aș fi fost fără lege (măcar că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos), ca să câștig pe cei fără lege.” (1 Corinteni 9:20, 21).

Pavel îi identifică pe evrei ca fiind cei ce erau sub lege în timp ce se referă la alții care nu au legea sau care nu sunt sub lege. Din acest pasaj devine clar faptul că atunci când Pavel vorbește despre a fi sub lege se referă la a fi sub administrația sau jurisdicția legii. Ceea ce spune este că atunci când avea de-a face cu evreii, trăia așa cum trăiau aceștia. El a adoptat practicile legii și a trăit în armonie cu crezul lor pentru a nu le trezi prejudecățile și pentru ca ei să-l poată asculta cu ușurință. Atunci când lucra printre păgâni, el făcea opusul: nu se mai conforma practicilor legii și, din nou, făcea asta pentru a le dărâma prejudecățile. Acesta era principiul de operare al lui Pavel: el știa că nu contează dacă împlinea sau nu cerințele legii, ci se adapta obiceiurilor celor cu care lucra pentru a fi mai ușor să intre la inimile lor. El se explică astfel:

„Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei.” (1 Corinteni 9:22).

Așadar, putem vedea în mod clar ceea ce înseamnă această expresie prin definiția pe care ne-o oferă singura persoană care a folosit-o. Vedem că nu înseamnă a fi condamnat de lege, ci a fi sub guvernarea legii. Evreii erau guvernați de lege, însă păgânii nu erau. Dacă suntem sinceri, din acest moment nu vom mai îngădui prejudecăților denominaționale să pervertească această definiție clară oferită de Pavel. Haideți să renunțăm la ideile noastre preconcepute și să vedem unde ne vor conduce Scripturile. Înarmați cu această definiție, haideți să cercetăm și alte pasaje în care este folosită această expresie:

„Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.” (Galateni 3:23).

Aici Pavel ne spune că înainte de venirea credinței noi, poporul lui Dumnezeu, eram păziți sub lege, ceea ce înseamnă desigur, sub administrația sau guvernarea legii. Acest lucru se referă la modul prin care Dumnezeu a guvernat și direcționat națiunea lui Israel înainte de venirea lui Hristos. El spune că ei erau păziți sub lege înainte de venirea credinței. Venirea credinței se referă la venirea lui Isus, așa cum clarifică următorul verset:

„Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.” (Galateni 3:22).

Făgăduința este oferită celor ce cred și este dată prin credința lui Isus Hristos. Cu alte cuvinte, noi primit făgăduința prin credința în Isus sau prin a avea credința care ne așează în Hristos. Atunci când cercetăm cu atenție restul pasajului, descoperim că această făgăduința este făgăduința spiritului sfânt:

„pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.” (Galateni 3:14).

Așadar, înainte de venirea lui Isus Hristos, copiii lui Dumnezeu erau ținuti sub lege, sub guvernarea legii. Calea credinței lui Isus Hristos care este calea spiritului sfânt nu a fost descoperită atât timp cât Dumnezeu i-a ținut pe copiii Săi sub lege. Înțelesul este clar, mai ales atunci când citim următoarele versete ale pasajului:

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.” (Galateni 3:24, 25).

Observați că legea a fost îndrumătorul nostru și că nu mai suntem sub acest îndrumător.

- Sub un îndrumător = sub lege.

- Eliberat de sub îndrumător = eliberat de sub lege.

Doresc să subliniez din nou faptul că a fi sub îndrumător nu înseamnă a fi condamnat de îndrumător. Când mergeam la școală și eram sub profesor, aceasta se întâmpla nu pentru ca profesorul să mă condamne, ci pentru ca eu să învăț și să fiu disciplinat. Legea a fost un îndrumător nu pentru a condamna, ci pentru a ne învăța și disciplina până la venirea unui sistem mai bun care ne-a fost adus de Isus Hristos. Asta este ceea ce afirmă apostolul Pavel și asta este exact ceea ce înseamnă această expresie de fiecare dată când o folosește. Așadar, Pavel afirmă că evreii erau sub administrarea unui sistem al legii, nu că erau condamnați de lege. Putem vedea în mod clar modul în care Pavel aplică această înțelegere următoarei situații:

Sub stăpânire

„Nu știți, fraților, -căci vorbesc unor oameni cari cunosc Legea-că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el? Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este deslegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema preacurvă; dar dacă-i moare bărbatul, este deslegată de Lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită după altul.” (Romani 7:1-3).

Observați faptul că Pavel folosește cuvântul „stăpânire” pentru a se referi la autoritatea pe care legea o are asupra unei persoane. Legea era cea care controla viețile evreilor. Pavel se referă la evrei pentru că spune că „vorbesc unor oameni cari cunosc Legea”. Legea controla fiecare aspect ale vieților lor, inclusiv relațiile maritale căci legea era aceea care cerea ca femeia să rămână lângă soțul ei pe tot parcursul vieții acestuia. Ei erau sub stăpânirea sau guvernarea legii. Apoi Pavel aplică această analogie experienței noastre Creștine.

„Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai Altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți, și aceasta, ca să aducem rod pentru Dumnezeu. Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum, am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.” (Romani 7:4-6).

Este foarte dificil să înțelegem ce spune Pavel aici dacă nu am înțeles mai înainte ce înseamnă a fi sub lege. Pavel spune că am murit față de lege. Ceea ce vrea să spună este că nu mai suntem sub stăpânirea legii sau sub guvernarea acesteia. Legea nu mai controlează relațiile noastre (amintiți-vă ilustrația despre femeia care era obligată să stea cu soțul ei datorită legii). Am fost eliberați de sub lege, asta este ideea pe care o subliniază. Ceea ce vrea să spună este că am fost eliberați de sub guvernarea sau stăpânirea legii! Ea nu ne mai controlează viețile și nu ne mai determină comportamentul în fiecare clipă. Acesta este cel mai greu lucru de acceptat de către adventiști, însă dacă citim Biblia cu inimi sincere, nu putem evita adevărul afirmat de Pavel.

De ce este necesar să fim eliberați de sub guvernarea legii? Pentru că legea a fost concepută să guverneze oamenii firești!

„căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuși și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățăturii sănătoase” (1 Timotei 1:9, 10).

Aceasta este o legătură dintre lege și firea pământească care nu poate fi evitată. Atât timp cât suntem firești sau, așa cum spune Pavel, atât timp cât suntem în trup sau căsătoriți cu omul cel vechi, legea ne guvernează și suntem sub stăpânirea ei pentru că ea a fost concepută pentru astfel de persoane! Pe de altă parte, atât timp cât rămânem sub stăpânirea legii vom trăi pe baza firii pământești pentru că legea nu se poate raporta decât la firea pământească, ea nefiind concepută să guverneze spiritul. Așadar, prin alegerea de a rămâne sub lege, alegem să rămânem pe tărâmul firii pământești. Însă Pavel ne spune celor care am venit la Hristos:

„Dar acum, am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.” (Romani 7:6).

Suntem eliberați de sub lege, nu mai suntem sub stăpânirea sau guvernarea ei pentru că ceea ce ne ținea acolo a murit. El se referă la natura firească, la omul cel vechi, la trupul păcatului care a fost omorât atunci când spiritul lui Hristos a venit în inimile noastre. Așadar, acum Îl slujim pe Dumnezeu nu în vechea literă adică în păzirea cererilor legii care au de-a face cu comportamentul nostru exterior, ci în spiritul cel nou. Ni se spune că „Domnul este duhul”, ceea ce înseamnă că ceea ce guvernează acum viețile noastre este Hristos în lăuntru. Avem o legătură vie cu Dumnezeu și nu suntem conduși din exterior de reguli, ci din lăuntru prin îndemnul duhului Dumnezeului Celui viu. Acesta este noul legământ, transcrierea legii lui Dumnezeu în inimile noastre, însă nu într-o manieră legalistă așa cum mulți interpretează. Nu este vorba despre transcrierea a 10 propoziții în memoria noastră, ci de împărtășirea de chiar natura lui Dumnezeu prin spiritul cel viu al lui Dumnezeu și al Fiului Său.

Acesta este adevărul uimitor al noului legământ. Aceasta este realitatea uimitoare pe care mintea legalistă nu o va accepta. Însă nu ar trebui oare să acceptăm ceea ce afirmă Scriptura?

Poate vreo persoană rațională să citească aceste dovezi prezentate și să afirmă că nu asta este ceea ce spune Pavel? Eu știu de ce este atât de greu pentru adventiști să accepte acest lucru: ei cred că aceasta va distruge misiunea lor de a accentua cele zece porunci, și poate chiar se va întâmpla acest lucru.

Însă Pavel nu afirmă că cele zece porunci au fost abolite, ci că ele nu mai sunt guvernatorul nostru, nu mai au stăpânire asupra celor ce sunt conduși de duhul

„Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.” (Galateni 5:18).

Înțelegând acestea, este simplu să pricepem ce spune el aici. Cei care au spiritul lui Hristos nu mai sunt sub guvernarea sau stăpânirea legii.

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.” (Romani 6:14).

Atunci când eram sub lege, păcatul avea mereu stăpânire asupra noastră. Legea pretindea de la firea pământească un comportament bun. Pretindea o imposibilitate motiv pentru care, atunci când era sub lege, Pavel spunea:

„Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.” (Romani 7:21-23).

Problema nu era lipsa de voință, lipsa efortului, lipsa educației sau a neștiinței, ci firea pământească, natura carnală. Legea a fost gândită să le guverneze pe acestea, să le controleze și să le domine. A fost o legătură menită să producă frustrare și eșec. Legea era bună și va fi mereu bună, dau nu suficientă pentru a călăuzi viețile copiilor lui Dumnezeu căci nu poate niciodată să producă ceea ce dorește Dumnezeu. Slavă Domnului, legea a fost menită să guverneze până la venirea lui Hristos care a instituit un sistem mai bun.

Trei legi

Îmi place să numesc asta „Evanghelia lui Pavel” pentru că dintre toți scriitorii Bibliei, Pavel explică acest subiect cel mai bine. Pavel continuă prin a-și sublinia ideea că cel neprihănit în Hristos nu este produsul educației, nici al efortului, nici al chinului, ci o consecință a vieții celei noi pe care o posedă. Are loc o minune iar roadele bune încep să apară în mod natural în viețile noastre. Isus Însuși a afirmat acest adevăr:

„Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune.” (Matei 7:17, 18).

Pavel exprimă același adevăr astfel:

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului.” (Romani 8:2-4).

Observați care este mijlocul prin care suntem eliberați de legea păcatului: „legea duhului de viață” este cea care mă eliberează. Care este această lege și cum funcționează? De fapt, aceasta este pasajul care continuă capitolul 7 din Romani în care Pavel a arătat problema unei persoane care este sub lege. În capitolul 7, Pavel exprimă dilema astfel:

„Fiindcă după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.” (Romani 7:22, 23).

Observați că Pavel se referă la două legi dintre care una este legea lui Dumnezeu sau legea celor zece porunci. Pavel spune că în lăuntru se bucura de această lege, ceea ce înseamnă că dorea să i se supună pe care o recunoștea ca fiind bună. Dar el spune că există o a doua lege în trupul lui care era în conflict cu legea celor zece porunci care era în mintea lui. Rezultatul acestei a doua legi era faptul că nu se putea supune celor zece porunci și că devenise rob al acestei legi care-i governa ființa. Este aceeași lege sau principiu la care se referă ca fiind „păcatul care locuiește în mine”, „omul cel vechi”, „carnea”, „trupul păcatului.”

Problema reală este că cele zece porunci sunt reguli legale care cer un anumit comportament pe care însă nu-l pot produce. Legea păcatului care există în trupul persoanei firești nu este legea juridică, ci este legea naturii, este produsul natural al persoanei firești și se găsește în lăuntru său indiferent de educația acestuia, indiferent de decizia sa, indiferent de ceea ce dorește să facă, indiferent de ceea ce i se cere. Datorită faptului că există în el prin natură, întotdeauna va fi mai puternică decât educația, întotdeauna va fi mai puternică decât legea externă care are pretenții de la el. Acesta este motivul pentru care cele zece porunci nu pot niciodată să împlinească ceea ce dorește Dumnezeu pentru că ele pot numai să pretindă, dar niciodată să producă.

Însă în Hristos Isus, Dumnezeu a stabilit o a treia lege și anume legea spiritului de viață. Aceasta este o lege naturală, nu o regulă legală. Unde putem găsi această lege? Numai în Hristos Isus, în viața lui Isus care este spiritul sfânt. Așadar, Pavel afirmă că legea duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului care este în trupul meu! O altă lege naturală înfrânge prima lege naturală. Legea celor zece porunci nu poate face asta datorită firii pământești. O regulă legală va produce un soi de conformare, forme exterioare de moralitate, dar nu poate niciodată să producă adevărata neprihănire motiv pentru care guvernarea legii juridice a fost abolită ca sistem de conducere a copiilor lui Dumnezeu și a fost înlocuită cu ceva mult mai bun și anume guvernarea spiritului vieții. Această guvernare nu pretinde comportament neprihănit, ci mai degrabă produce un comportament neprihănit. În loc ca Dumnezeu să pretindă ceva de la om, El oferă ceva omului. Și tot ceea ce trebuie ca omul să facă, este să creadă cuvântul lui Dumnezeu și să primească binecuvântarea!

Mai există un pasaj care sigilează acest adevăr că am fost eliberați de sub jurisdicția legii:

„care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața. Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironescă ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător!” (2 Corinteni 3:6-11).

Efortul personal de a înțelege acest pasaj m-a condus la ceea ce am prezentat în acest articol. Pasajul acesta mi-a dat multă bătaie de cap pentru că îl studiam într-o perioadă în care purtam discuții lungi cu martori ai lui Iehova. Ei încercau să folosească acest pasaj pentru a-mi demonstra că legea a fost anulată. Am recitat pasajul și am văzut în mod clar că scria cu totul altceva decât „anulat”. Ulterior Pavel folosește cuvântul „abolită” (versetul 13). Am reușit să văd în mod clar că pasajul vorbea despre diferența dintre cele 10 porunci (scrise și săpate în piatră) și altceva numit „slujba duhului”. Ceva în legătură cu ceea ce a fost scris, a fost „anulat”. Îmi părea clar, însă refuzam să accept că cele 10 porunci au fost anulate motiv pentru care mi-am luat timp pentru a studia din nou și din nou pasajul. În final am descoperit cuvântul cheie și mintea mea a fost luminată. Cuvântul cheie este „slujba”! Am descoperit că Pavel nu spunea că legea a fost abolită, ci că SLUJBA sau guvernarea, sau funcția, sau stăpânirea legii a fost anulată! Cu alte cuvinte, Dumnezeu a schimbat guvernarea legii scrise pe pietre cu guvernarea duhului așezat în inimă. Aceasta este diferența cheie dintre Vechiul și Noul Testament.

Acesta este motivul pentru care noi, prietenii de la „Divina Vindecare”, afirmăm că nu mai suntem guvernați de legea juridică. Trebuie să acceptăm ceea ce afirmă Scriptura. Adevărul este uimitor însă, așa cum am descoperit, rădăcinile legalismului sunt adânci iar cei care sunt blocați în paradigma legală se vor opune adevărului cu toată puterea lor, chiar dacă învățătura biblică este atât de clară. Solia noastră, lucrarea noastră este și va fi pentru totdeauna „Hristos în noi, nădejdea slavei.” Noi suntem slujitori ai Noului Legământ, nu ai literei scrise și săpate în piatră.

„care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.” (2 Cor. 3:6).

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

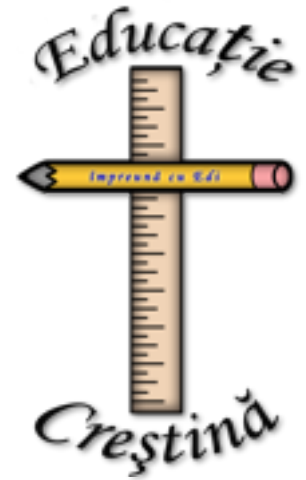
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 108 Decembrie 2018

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

